

Altarisgangam

efir

Björn Sigurdsson

Skrifur

returinn 1911

af

Rinnu Lotta

hans

Presturinn í K-fingum hummadi,
naðki sig, furkadi sér um munninn
með hvíta blúsum sínum; þakkaði
opurlitid röddina, og lýsti því yfir: að
næsta sunnudag messaði sína H. á B.
stað þar í kirkjunni

Pöfnuburinn vissi þegar, hvað til
stöð: Presturinn þeirra atkadi sjálfsgætt að
vera til altaris ásamt konu sinni og
börnum. Hann þessi verid það nokkur
undandurinn á, og ávalt valid til þess
þennar sama sunnudag, — og atid þessi
þá þetta sama fólk verid með honum.
Stóir, sem til altaris voru þar í sókninni,
„drifu það af“ áður, eða „dokudw nit“ með
það fangad til seinna.

Þetta var óðin venja.

Það leit svo út, sem enginn vildi vera svo framur, að ganga til gæðs bónds" með hinum "útrálda drottins fjáru"- prestinum sjálfum - nema bara, "familía" hans. Hér þurfti að þá fyrir gefningu syndanna um leið. Og varð að samdrandi, samvandrjúk samdrandi og samdrandi þess (leis) í sama mund.

Þeir, sem við kirkjuna voru, sögðu mér þessi tilindi þessu þessu kom. Og það var sem flestir þessu þessu með fögnuði. Margir sögðu að það væri þó tilþykning, að þá að heyrna til sína M. S. þessu að menn væru mér annar svo varir við, að heyrna til sína M. S. Menn þessu stæru að ráðgera kirkuferð þessu sunnudag, "ef gott yði blessað veðrið". Sumir þessu í þessu sína og þessu, að þessu skyldu lofa þessu að stæppa, ef þessu þessu þessu ekki að

vera að hjástra við heyrningu, en yðru þessu að má inn þessu heyrningu, sem þessu voru þessu að losa.

Þvo leið mér vitan. - Karlmanninn "hjástrá" - þessu þessu, "blóði" - ungunninn "skjöldu" og allt saman hjálparist að met að má inn heyrningu. - Þessu var gott og leit út fyrir að verða það.

Á laugardaginn var mest að gjöra. Allir þessu einhver, sem þessu "væðu þessu" fyrir sunnudaginn, og kirkuferðina þessu.

Á prestinum var þó langmest að starfa, þessu að ofan á allan altarisgöngu- undirbúninginn) þessu mér það að þessu aðdráti valdi einmitt þessu sama dag, til þessu að halda þessu þessu þessu.

Þetta varð sístaklega afagilegt fyrir prestinn. Þessu mér stóð einmitt svo á, að hann vildi lata "geistlegheitina" sína í þessu

á milli þess öllu áðan. Í sveitar-málum og sjálfum
málum, búskap og gróðisik, gaf hann ekki skilið
að hann stæði áðan að baki. En hann
langaði mér líka til að, þá að á sigðum
gróð. Ekki gat það spilt til, þegar að því
kæmi að skilja skuldi gróðast mátt, og þess
gat ekki verið langt að bíta blómum þann
það áriðandi, að láta fólki taka eftir því
á allan hátt, að hann fari ekki í Kristindóm-
inn eins og, - eða um leið, - að hann fari
í hennuna. Og mér var einmitt hinna hennu,
tími, mér þegar hann áttu að ganga til
altaris. Aldrei gat hann þess sént það, sem
hann vildi láta sín búa í bjósti, heldur
en einmitt þá. Hann hafði hugsað sér að
þenna áminnta laugardag, skyldi hann hlyg-
-a því hálita starfi að efla sína eigin sálu-
-hjálpu. Hann áttu að bjósta fyrir allan
þann dag og hann var eináttinn, að hafa

því svo, að það gæti verið, sem flestum til
efirlámis, - en - sem þáttum ókunnugt.

Og mér varð hann svo að sigja á þessum
-nefndarfundum

Hann hafði þó reynt að þá Hall
aðdrífa, til þess, að draga þenna fund, einn
annann dag. En hann hafði því fljótt; því að
svo var helst að hlypa um Hallur mundi
halda fundinn allt að einu fötu gæti
ekki verið við-staddur. En hann var slíkur óvinnur,
og vildi síðan, að það álag kæmist á. Hann gat
ekki allt í einu felt sig við þá nýjung, að
hann væri ekki því sem hann vildi, í sinni
meit. - Það var þó betra þann þann að drífa
fundinn af fyrirpart dagsins; og bjósta svo fyrir-
bara sinni þarðinn.

En leiðinlegt þann þann gæti þetta. Og ekki
gat hann að því gert, fljótt hugsanis hans
attu lítið stjöl við þann þann; þegar hann velli

því fyrir sív, þversig, Hallur addrúsi var
farinn, að hafa sív. Honum þanót hann vilja
syna sív mótþróu í öllu og það gaf honum
spri til að þruga nákvæmlega, hvort ekki
mundi rítt af sív að takast á hendur
addrúta spörfin við fyrsta takifari. Það
var ekki meira en hafiteg upsing handa
Halli. — Og ekki þurfti hann þá að sitja á
þreyponefndarfundum daginn áður en hann
skildi að vera til altaris, og ef til vill
vekja með því brenseli.

Þú var hann bara þreyponendamaður
úv, og gáf ekki við þetta ráðid. Þú varð
hann að sitja kópsveittur, við að sennja
gangnaseðil og gefa úr fyrirkynnis um:
þvar, hver og hvenar, skyldi „latna eða
þreinsa þunda sveitanna“ o. fl. Það letti
mikil undir með gressi, að þón í seli
og þón í Múla, samþykktu allar þans

uppástungur viðabaurt — „efir bestu samþarng
Svo það þafði létid að þýða, þótt Hallur
addrúsi og þón a Þednamóti, reyndu stundum
að mala mót, og munnust á, hvort þeir „hældu
eða hvort þeim „syndist og þyndist“

Þrestur flýtti sív vengur þennur þenna
dag, og þafði aft að á því, að hann þessir
um annað að hugsa þeldur en þessi sveitanna,
þótt hann gídi að vasast í þeim, vegna
þago og þeilla sveitavélagins, Og enn þennur
og ekki syót af því, að hann vildi ekki
grafa gund sív í jörðu, þeldur reyna að
starfa þulega meðan dagur endist. En þarann
vari sív — já, óseganlega miklu þarara, — að meiga
einkuga gegna þinni þaleitu þöllun: Að
meiga leida þina velluráfangi sauti á rétta
leid, og vísu þinum þýndu þomum til þóður
ins

Hallur addrúti lét þess þá getid, að sív

þessari vaxi, sem hann var í, var nú sem betur
fari, svo mönnum varid, að allt mundi komast
af, þótt ekki væri hláðit á prestinn sveitarmál
um, sem því miður varu eftir þannig vaxin,
að erfitt væri fyrir hann, að heita þeim
tökum, sem best áttu við. „Þrostunum er“ mál
hann, „eðlilega eiginlega sakleysi dufunnar, heldur
er brekknisi trögumsins. En það er minn reynsla,
að máttuleg brekknisi í sveitarmálum sé alveg
naundagnleg. — Eg sé að presturinn hristi
höfuðið. — En hvernig fari fyrir þeirri sveit, sem
sýndi áll spiliro á hendinni“ — Trúist mér til-
húin fengi alla gosana, — sveitarþurpana meina
ég, — sem hini hefur á höndunum og hefur
orðið að dýsa með! — Nei, mér hefur nú alltaf
að prestarnis áttu að vera lausir við allt,
(þetta) nema embættið og búskapinn. Og
hann áttu þeir að fara í prestaskólann,
upp líd og þeir lærðu að predika og tóna-

En það er minn stundum, eins og prestarnis
vilji sjálfir — —“

Því greiðu prestur fram í ráðu Halls,
og spurði hann til ráða um eitthvert vanda-
mál sveitarinnar. En þegar svo var að
honum farið, mátti hann til að hætta við
tölu sína; sem honum þarót þá mundi verða
göð hjá sér. — Hann mátti til að gefa
prestinum ráð.

Eftir þetta var auðveld á öllu, að presta-
kunni illa við, að sitja lengur á fundi þessum.
En það hafði engin sjáanleg áhrif á Hall aðdráttur.
Hann hafði nú eins og venjulega gaman
af að gjöra fundinn sem lengstan. Og þegar
honum var loksins slitið, — þann aðdráttinn
upp á því að „hefa umráður um síðasta þrum
varu kynbótanefndarinnar,“ — sem presturinn
var formaður í. Hallur gerði þetta á þann
hátt, að prestur komot „í hitu“ og „mótumalti

Höfund hans var afar stórt, sérstaklega ummið og hula-
búið. Nagur voru litil, skasett og örtöduy og aldrei
gaf hann höfð i augu við nokkurn manna.

Swali leit hjörtur undan. — Hann var skrate-
ioma og havar; en þó fjarskulega fimmir og spíturad-
ur. Hann var burtabruður og gildvarsinur, með
fallagan bændur. En fatunir voru stussir, bogur
og rýrir og gáta lítið borid hann. Hjörtur var
einstaker minleysingji, sem aldrei vildi aðrum
meir gæra. En þó var flestum uppsigud til að
bruktja hann og eita á gmsan hátt. Hann
þótti svo stringilega ráðalaus og hláilega auming-
legur, þegar hann komst i einhver vandrad;

og einnig svo auðmjútlega fakklatúv, þegar hann
fekk að slappa frá þeim. Hann var stórt, óþitt
og áskembilegt barn. — Föðurlausi og modurlausi
ölnbogabarn

Þustur fór strax til fundar við þessum
gest sinn. — Það var ekki ástáðulaust, að hann

hafði almennings and á sér fyrir, hvað litillátur,
hann hann var við aumingja. Margis höfðu
selstid að taka eftir þessu, því að það var einu

og mest bari á þessu kristilega litillati
og karleksrika hugarpari einmitt i fjölmenni
og mannamótum. — Þ. d. við kirkju. — Þá aumsvaði bli-

hann þá svo innilega, og vorkundi þeim svo
vorkumlegra, að veslingunum gekki hugur við. En
hann hjálpaði þeim aldrei neitt. Þeir voru

svo margis, og hann var svo samvirkur,
að hann vildi ekki gefa hinum overdign; — en vissi,
að honum „þar ekki að dama“

Hjörtur heilsaði prest, þeiminn og aðal-
ur eins og hann átti vanda til. Þustur tók euk
bæddju hans og bauð honum gistingu. Sá hann

þó strax að ekki mundi aurða dragt fyrir sig, að
þáta hann mala næsta dag. — Þá var sunnudagur,
Skarvogöngu-dagur — það gaf ekki gengid, að lita

hann gipa i kvörn þar á prestsetinu. Slíkt

var ekki gott til orðs.

„Tataka skulud þio gjafnar þjó áður þafa,“
malti prestur, um leið og þeir Hjörtur gengu inn
í káðotopuna, þar sem hann bauð gestinum sata.
Tóku þeir síðan að ræða saman allt og annað.
Presturinn spurdi og Hjörtur svaraði, eftir bestu förgun,
en var fjáskalega áþjáður um allt nema miðlungdir
þanda þar í suðinni. Signdi þá prestur frá þara
lagni og einstaka áþingun með spurningum
sinum. En þegar hann sá að Hjörtur mundi
vera þandur að káðotopunum, leiddi prestur töld
að eigin brögum, og spurdi um: „Hvernig (er)
heilsan ^{veri} þína? - Hvað hann heyrði sér til að mala
mikið ^{á dag} góðri kvörn. - Hvort hann átladi að
á morgun eða mala dælitid fyrir sig næstu vikun.“
Þá kom það upp ív þapinu þjó þlíki að hann
átladi að vera til altaris með gestinum næstu
dag, ef gúð lofði. - En svo varí velkomið að hann
anastí eins mikið fyrir hann og hann vildi.

Það var eins og prestur yði hissa á einhverjum
þegar hann heyrði þetta. - Eða hann myndi
allt í einu eftir einhverju, sem hann þyrfti
að gera. Hann gekk snögglega frá þlíki og inn
í skrifstofu sína. Þar fór hann að ganga um
gölf og var alls ekki í góðu skapi.

Því hann sá, að þer væri hann að taka í,
taumana. Það dugði ekki að láta Hjörtu flana
til altaris með honum - og „familíu“ hans!
Þetta var alveg damalaust! og líklegt að ein
þvee sýðrúngur hefði narvað Hjörtu út í þetta.
Til þess ^{ad} hann gati síðan það að þvi og látið
aðra hláa að þvi. Og mönnum var samleyst
vorkun, þóti þeir brottu að áðan eins. Því
yði ekki svo áskanlegt að gá Hjörtu þarna við
hlit þans og hvernig myndi þonu þans og
börnum líka, að dækka af sama litka
og Hjörtur!? Hann átti í sögu stíði við
þórnin sín, að þá þau til að ganga til altaris

þótt þau ekki þyggju að skjóta við hlidina á
hlíti! - Þist mundi gamli vinur hans og
skólabróðir sína hl. hafa brosið af áðru eins -
Eða þá sýslumáðurinn - Hvarð myndi hann segja?
Hann, sem hafði svo djúpa og iótgróna þyrtiling
ingur á „skulnum“. Og hafði endan trúnað og beint
sagt að þegar hún dóttir hans þamir i sínar
hendur, skyldi hún aldrei ganga til altaris,
til þess að eigna þau af sama kálfi og aðru,
og þá svo þansku þarinnu, eða aðra hráðilega
nanna sjúkdóma upp úr þú. - Já, þetta hafði
hann sagt, og hann hafði ef til vill nokkuð
til sín máls. Þudurast var gudi ekki um megn
að vernda sína, En „hans vegis eru óransakannlegir“
og sist var það þristi lez skylda, að vara varlega
með lífi sínu og heilum. - Þudurast var samkvamt
þemningu þristindómsins, engin ástada til að visa
hlíti frá „þristi þórdi“. - Einn svo var einn: Gudi
vissi, að honum sjálfum var það svo þvert um

gud, að hafa fljóti þarna við hlid sína, að honum
var ómögulegt, - alveg ómögulegt - að vera „reikilega
maglegur og vel þapir“ ef hann þyggju að þyggja,
um annad eins þneytli, - og hvað mundi þá
veida upi hlíti þóttid! ? Og, þyggju nu annad þvor
þyggju að þyggja, þú skyldi það þá ekki megn
þyggju? - Honum var svo innan handarast
þaka hann áðru til altaris. - Gudi hlíti að
vera sama um þetta, - þessu smámunni.
Þessur völd nú smátt og smátt anagnu
þyggju á þyggju, myndu hann var að samþarasi
um þetta. Ad ef hann þamir i seg þyggju altaris,
gangur þyggju, þá gerdi hann það i góðu meiningu,
og gud mundi líta á slíkt með melpáþorum.
Hann óá fljóti að það var áþarpi
að vera lengur að senja við samþykku sína þyggju.
um annad eins þú að þetta var svo hlíti þyggju
i sjálfu síu, þótt þar þyggju þyggju með
altarisþyggju

þegar að var gáf, var það bara skemmtilega
þyrir hann - nei, fólkid hans

Hann þattis mig að ganga um gölf og tók
þá eftir þrumu, sem sat þar út í hosi, og var
að undir þúa fötin undir altarisgönguna. Hinn
hafði ekki yrt á mann sinn, þegar hún sá
að hann var í slæmu skapi. Hinn leit á
klukkuna, og gatti að hvernig henni væri komin
hvöldveidartími, og þegar hún sá að það
var ekki, held hún afum altarisgöngu undir
búningi sínum

Hann kom þessur til hennar, og lagði
blíðlega hönd sína á orð hennar og mál:
"Góða orin! Eru min börnin stekar þarinn að
þú sig undir, að miltaka hild heilaga okra
-mentu ríðilega og maklega?" "Þá, það held
eg. - Eg þessi amint stúlkunnar um að vera
þegar, stiltar og alnarlegar allan morgundag,
-dverng sem það gengur mín. Eru þónni segir þú líkari, sem hann skildi ekki að þetta komi ári

að það skuli verda í síðasta sinn, sem hann láti
þyngja sig til altaris! - Það er óþögn að þyngja
til drengsins - Eg held þú ætíð að þala við hann, þú
- "Eg skal biðja fyrir honum einu og öðrum
"állum" "þá, það verður dreggi, þú ert eg við.
Hann! Þú em stúlkunnar þínar þínar
að mjólka. - Eg veit að þara að skammtu"

Hinn fór. Og þessur fór með henni fram
í baðstofuna, til þjarsar. Þú fór hann að þala,
nið þjórt með kennismannlegri ró og stillingum
Það hans voru einkum áminningar og
aðmörkunar-ord um það að ekki dygdi að hlampa til
til altaris, án þess að hafa "eynt og þrófót"
hvort maður "sé í þrumu" "þú ert, þú sem
þú og drekkur ámaklega þú og drekkur
sú til döms - áfellis

En þjóttu lít allar áminningar
þessu eins og minna um eyrun þjótta, það var
þú líkari, sem hann skildi ekki að þetta komi ári

sir mid. — Éu þá að þetta væri honum þyllilega
þunnugt.

Presturinn þagnadi og hugaði sig um
stundarkorn. Síðan málta hann.

þá, Hjörtur minn! — Við megin ekki
eyða tímanum með þú að mæsa saman.

— Dagurinn á morgun er þýðingamikill fyrir
okkur. — Við skulum nú biðgast fyrir og búa
okkur sem best undir hann, svo við verðum
um vel hafir að mættaka lína gúðlega.

náðargjöf, og þúin geti ekki orðið okkur til
blessunar, en ekki til dómsáfallis. — Það glædur

meig annars órygglega mikid hvað margi
alla að verda til altaris á morgun. Það

ágnir að manni vilja líta Kristi og hans
hjálpaðis. — É þingnota meir að allir geti ekki

þropid við grakunnar i einu. — En þev er
i öllu falli best að bida rólegu þangað

til meðhjálparinn gefur þev þendingu

É skul ~~þarna~~ biðja hann að minna eftir
þú og nona er að hvarugur okkar gleymi
þessu. — Góða nótt Hjörtur minn!"

„þetta nona er að dugi, ef þú á reit að þessu
sagdi prestur við sjálfan sig, um leið og
hann fór inn i svefnherbergi sitt.

En Hjörtur sat eftir hvarður i lúgu
Hann var svo innilega þakklátur prestinum
fyrir þessu hugmunar-venni hans. Það hafði,

einmitt verið honum mikid áhyggjulegt
hvernig hann ætti að „bera sig til“
i kirkunni. Hann langaði til að verda þar

ekki til athlagis, eða neka nokkurs þreyksli
— Þú var þessum stími af honum líti, —

þetta var svo unpari og ábrott. — Ekker
annad en bida rólegu eftir þendingu
frá meðhjálparanum.

Þú var gengid til svefns á prestsrefnum
og allum altarisgöngu undir þúningi, svo lokt

Þættinum var þungt í skapi þegar hann
gættu til húls. Hann hafði ekki haft tíma
til bænabalds þenna dag, - og ekki einu sinni
sinni þessum. - Eou fyrir þess þessum ekki
ad vera veri en Sankti Páll: „það góða, sem ég vil
það geri ég ekki; en það vonda, sem ég vil ekki,
það geri ég

þá, svo að gengur það. - Þessum þessum
þessum fyrir gáðsmónum. Svá laði hann aftur
augun og sofnaði rótt

- - Sumudagurinn kom, blidur og
þessum, þessum var blidur og þessum og súlurgesu
annar verndu og lýtu all og alla. Þessum
drofnadi hátign og þessum í nattuþessum
volduga átti. - Þessum var líku sumudagur, og
misteri þessum var óvenjulega hátidlega
streytt. Þessum voru fjaldadur glansandi þessum
ljósblaju og laðir glansandi með áfjandi
silfurfráðum og þessum með skinnandi marglitum mal
verke

Þessum var blidur með grantutum dikk, og í þessum
voru þessum yndisleg blóm, af allum þessum.
Þessum og þessum gjóði á lína stórfenglegu spjela,
sem endur syndu stóran blidanna og þessum
- ómálanlega háu, blidur þessum - með
áfarstora ljósaþjálmum. Altari og stólar voru þessum
drúttur blidur. með alla nýgu lísu og löguðu
þessum og margskonar rósum og þessum
Þessum stó í stólinu og þessum um hildu,
þessum og þessum fyrir all og alla. - En frá öllum
þessum mustensins ómað söngurinn svo unadlega
samstíglur, svo óvenjulega veikandi og þessum,
ad hann hlaut ad þessum blidur. Þessum og
þessum blidur þessum í eyrum þessum og
þessum instu og namustu stungi í þessum
þessum. Þessum voru til þessum vaddis, þessum
og þessum, sem áður voru óþessum ad
mestu en voru þessum svo þessum, þessum og
alíkar öllu þessum. Þessum undur þessum

Hev sá augað svo langt. Hev beyrði eyrad
svo vel. Hev var tilfinningin svo varm og
skulningurinn svo skarpur. - Hev, og hvergi
betur, gat maður fætt sjálfan sig og guð

En það voru þeir í N. þingum sem
höfðu tíma til að sitja í þessu mæsti -
þeir allir áttu til þess sem gætu til til
svartbláðu, þurkunnar þar sem séra H. messaði.
Þar varnir breitt á burtum og þó að bringja
Fólkið þessi að ív allum áttum, og fjálgleiki,
breiddist eins og bláju yfir andlit hinna tunda.

Hinn var þykki og þykki, þyngr og þyngr
eftir þessum orðum þurkunnar kom. Það varð og
göngulag fólksins var lagt og sett og höfudin
nidurlit. Þingmennirnir byrjuðu að syngra,
lagt og svafandi. - En presturinn bróttur upp
á áttum tíma og tók til að lesa og tona
tona og lesa, þangað til hann hlíði það
á milli, sem hann áttadi að stoppað við

þá stíg hann úr stólmunum - og samstundis
áttadi frá söngflokkunum:

Hev kem ég þeki syndarinnis o. a. þv.

Matrisgangar byrjad:

Hjártur þessi: þessi sé sá fram í höfðunum,
eins og hann var varur, hann sat þar einn
en annarstadar var þirkyar broðfull. Hann
gripdi höfði ofan í hendur sínar og bað guð
þess sé hlítt og þinnilega, þyrtanlega. Aldrei
þessi hann verid eins snorsinn af innilega
þurkunnar þess, eins og einmitt á þessari stundu.
Hann tókast, en var þó svo innilega glædur
og satt hann vissi vel, að hann var áunninn,
erfidi og þyngr hláðinn, - en nú vonadi hann
að þá hlíld, sama og örugga hlíld í líkna
þadonit þessara. - Að það þess þess sett
þess hann sé þess þess, - svo óþyrtanlega
dauð þess þess, - af sífelldu mótun og þess
um all þá þess stundu að hann munt til

(til) sínu fyrst. - Hvað honum fannst það fyrir líta hans sundurbranda hjarta og
æluvíkt, - óvildjafnanlega fagnadavíkt, að eiga sundurmáða hjarta, hildu, að eilífu gera
mí þou á að komast í sátt við guð! hann salanfer, og - fagnan þínum hönnu
Annátunga og algáða föðuinn, sem bráðum sínum! -
Laki hann þínu til sínu. - Þínu fangut
sem engar, ^{þjáningar} gæli gínt þínu tengur. Hvað
þínu var styrkjandi og hugsvaalandi þíni
vor um fullvissu fyrirþringu syndanna. -
Þá góði bíðin þíu svo lettbar, þá gæti hann
vátlegu mátt og síðustu og þyngru þjáning
unum, og fagnandi og gláður þekid dauðanum,
sem þínu vini, er líti af honum þíni
þringu byrði: lífínu - og flýti hann í
föðuþáðmínn. Hver átti hann engar föður
og ekkert heimili. En hvað gat það þíu eftir.
gætt honum til þótt hann var einokis -
virtur þíu? - þegar hann fát, - þínu
meginn - átti að þá hilda í föðuinn
míkla, milda og elskulega, sem ekkert mundi

- En all í einu datt blítt í lung að þíni
vari engin bar, og það vari þó þínu, sem
mest ríði á mí, svo sakramentis gasi
ordid honum að til ætíðum nokum
og svo hann gasi mí þengid ávísanlega
fullvissu um fyrirþringu syndanna.
„Gud veru mír syndugum þekksamur“,
andrayaði hann, hvað eftir annað. En eftir
að altarisgangar byrjandi hafði hann
síftu upp þíni sír vesið

„Hví þú er orte syndanna
af sálar þóttu meiddur
og flýi líknaþáðmínn þínu
sem þíni mig varst deyddur
Ó Jesu, þak á móti mír

ad málsid helgri þinni,
og hvíldu mítt búi við hjarta þér,
ad hjarta-sorg minn þinni
og hjartans frið ég þinni!"

Honum þarfti hvers orð í þessu versu vera
ellit sínu höfði, láluð frá sínu brjósti, þau
varu sín orð, sín bar.

Hjörtur baðot fyrir hristi og innlégu,
eins og barnlega trúðum aumingjum
er svo eiginlegt. — Barin er þeim aðal-
síradí og astvarp.

Ag þeir biðja vanalega þu þér,
þú minni, sem þarhústan sýnist vera. Þeir
lita svo á, sem það sé magna þess, ad þeir
hafi ekki gert þau sína nógu vel.

En þarir þeirra eru ekki gerðar á stratum,
og galnamótum, heldur oftast í afkynnunum
og einu þeim, þau eru, — og um leið og þeir
þella þau sínu og andvörp.

Ag þegar þeir fara í kirkju, þáfa þeir ekki svo mikið
helut, til þess ad sýna ad þeir séu aðgera þau sína. — Hjörtur
Ekki þáfað Hjörtur veimur, — og þeir það þu sjálfstær veimur
hlazi legu. þau eru þannu alladi þú altans!

— Þessuinnu þáfað ekki þarir þannig ad ræði sínu
Fötin þans höfðu þessid réttaklega vandadann undirbunin,
og þannu hult stöðugt siltiklútt fyrir andliti sínu,
þau, sem þannu þraup við graturnar með
í "familia" síni. Þessuinnu þessid þessid á þessid
sinnu Honum þó þessid svo vel, og þannu var svo vel
og þessid. — Oblátan þessid ekki ofan í þannu,
eins og ofaðliti ofan í þannu eins og glortungu
annu smala. Þessid þessid þessid, á þessid þessid þessid
Ag ekki svelgdi þannu vinnu eins og dauðþessid drygju
svoli. — Þannu ad eins druggi í það þessid einnig á þannu
þessid og oflátan. — Já þannu þessid sig nú allid
damaþessid vel.

Þessid Hjörtur veimur þannu við hrist þans!
O, þessid þessid þessid mannamunur!

En veslings þjórtur var fram í kerbetnum. Hann hafði
ni ákafan ljáskátt, af von og eftirvæntingum. Hann
vissi að nú mundi stundin komna frá og frá þessu
hann skyldi ganga til guds bónds. Og hann reyndi ein
að taka eftir hverri breyfingu með hjálpararanum, svo
hann gat komið með sími honum, eftir bendingu
hans

hann hvornig stóð á fessu! Nú var sungið:

O, þú lifir mið lof sé þér"

Altargöngunni var lokið

Þú þjórtur var þarna þýtt í kerbetnum.
Hann skildi ekkert í fessu. - Hverju var fessu
að kenna? Var það honum að kenna? grestinum
að kenna? með hjálparanum að kenna? - Það var
fessu guds vilji? - Skildi gúð ekki leyfa honum
aðgang að sínu bóndi? Mátti hann ekki flygja í
leknarþáðminni, eins og þú bótinn Var hann
allur og alstáðar álnbogabarn?

Honum flugu í hæg átal spurningar svo
fann engin svör. Trúadurinn og gæðingur

vonin og fögnuðinn skiptu svo snögglega
við efann og magneysið, kvíðann og sorginn
að hann var algerlega þrúflaður og vadalans.

-Fálkið ruddist ís ív kirkjunni. Þver
sem betur gæti. Þjórtur staddist einnig á fætur,
og eggadi ís með fesi. - Hann gat eiginlega
ekki hugað neitt lengur, en honum fannst, sem
sér hefði verið þíft frá lílidi kirkjunnar
og niður í svalastadinn.

Margt af kirkju fólkinu stansaði fyrir
framum kirkunnar, og menn og konur beilsuðun
þau vinnu-legra og brosand; Fjálflukka - bláan var
hroppur af hverju andliti noru gláðir og kvíðir
þessum hóp varð beilur storsyns á þjórt,
þau sem hann ~~stadd~~ stjórnaði frá kirkjunni
Nú skipti sér einginn neitt af honum.

Nú var hann - hágráandi

Þú gættur að þyrngestu þú fessu er outlaur
skrifur, og hef þú þíft að flyta meit svo mið
Ri

